

פתגם השבוע בענייני גאולה

גם לאחר קושי ואריכות הגלות האחרון במשך יותר מאלף ותשע מאות שנה (שלא בערך לגלות מצרים במשך מאתיים ועשר שנה) - מציאותם של "בני ישראל" היא בעצם למעלה מגלות, וכל רגע נוסף שנמצאים בגלות הרי זה באופן ד"הבאים מצרימה", "כאלו אותו יום נכנסו למצרים", ועומדים הם בתוקף האמונה והבטחון שתיכף ומיד יקיים הקב"ה הבטחתו "פקד פקדתי אתכם" בגאולה האמיתית והשלימה, ובפרט כשומעים ממש רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סימו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו. . ולכן יש לעודד ולחזק את רוחם של בני ישראל על ידי ההכרה שהקב"ה אומר בכל יום באופן חדש ממש "פקד פקדתי אתכם" ומשיח צדקנו "עומד אחר כתלנו" ו"הנה זה בא".

(משיחות ש"פ שמות ה'תנ"ש"א)

עבודת הלויים הוא שגם בעלמא דאתגליא יהי' הביטול כמו בעלמא דאתכסאי - באופן שגם היש יהי' בביטול במציאות ממש. וזהו ענין 'בת לוי', שגם בעלמא דאתגליא [בת], יהי' ביטול במציאות ממש [לוי]. וכל זה שייך ללידת משה שהי' במדרגה זו, דבמשה הי' הביטול מצד הגוף כמו מצד הנשמה, עד שגופו הי' כלי לאלקות, שעמד על עמדו בעת הנבואה.

(ס'פ המאמרים 'עטר' ע' קנ"ד)

כ"ק אדמו"ר מהורייצ

ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו (ב. כג)

נשמות ישראל נקראים 'בנים', כיון שהן בהתקשרות עצמית לאלקות, שיש כמו טבע עצמי בנפש האלקית לידבק במקור חוצבה, שאין שום טעם וסבה אל האהבה והתקשרות הזאת, כי אם מצד שהן כעצם אחד. וההתקשרות הזאת היא תמידית בנפש ורק צריכים לעוררה לפעמים, והיינו על ידי שנוכר ומשים אל לבו איך ש'אתה אבינו', או שבאה לגילוי על ידי הריחוק, וכמו "מן המיצר קראתי", וכמו "ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו".

(ס'פ המאמרים 'קונטרסים ח"א ע' 64)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלימי"א

אפילו בהיותנו בגלות, הנה נוסף לכך שישראל עודם קיימים בתכלית השלימות כמובן ופשוט, וכמורמוז בסוף פ' ויחי - "ויחנטו אותו ויישם בארון במצרים", "ויחנטו" הוא בכדי שהגוף ישרא קיים - הנה "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" מוסף, ש"על שם גאולת ישראל נזכרו כאן": נוסף על כך שישראל נשארים בשלימות כנשמות בגופים בחיים גשמיים וחיים רוחניים גם יחד, נשמה בריאה בגוף בריא, בתכלית השלימות, הם נמצאים במצב (לא רק המביא לגאולה, אלא יתירה מזו - מצב של) "גאולת ישראל", עד - "כל ימי חיך להביא לימות המשיח".

(ס'פ השיחות 'היתשנ"ב ע' 254)

כ"ק אדמו"ר הזקן

בעבודה קשה (א, יד)

עבודת התפלה בזמן הגלות נקראת 'עבודה קשה', והיינו כי על ידי גלות מצרים [הרוחנית] צריך לשיט עצות בנפשו לצעוק אל ה' בתפלה. וכמו למשל חרב של ברזל קשה, יכולה לעמוד אפילו בפני דבר קשה כאבנים ולא תפגע בהכאתה בהם, מה שאין כן אם ה' הברזל רך - כך התפלה צריכה להיות קשה, דהיינו לקרוא לה' לעמוד נגד כל מונע מבית ומבחוץ, ולשבר כל הקליפות ותאוות החזקות להיות לבו נשבר בקרבו. ועל ידי זה, אפילו אם הוא כלב האבן - ימס.

(תורה אור' פרשתנו נא, ב)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

וישליכהו ארצה ויהי לנחש. . ויהי למטה בכפו (ד, ג-ד)

ה' צוה למשה להשליך מטהו, שהוא מקור הראשון להטות ההמשכות והשפעות, ולהיות יורד האור ובא בהתלבשות שונות. ואמר לו "השליכהו ארצה" - להיות בבחינת ירידה וצמצום אחרון יותר. "וישליכהו ארצה ויהי לנחש" - שהוא קליפת מצרים הנקראת 'תנין הגדול'. "וינס משה מפניו" - להיותו תכלית הגסות דקליפה הקשה. וחזר וצוה לו ה' שיחזיק בזנבו, וזה להורות, דגם צמצום האחרון יותר, בטל ונכנע כל כך עד שיוכל לעלות ולהיות בבחינת מטה משה ממש.

(תורת חיים' פרשתנו נח, א)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

ותביאהו לבת פרעה ויהי לה לבן (ב, י)

שרש נשמת משה הי' ממקום גבוה מאד שלמעלה מהשתלשלות, ולהיות כן לא חשו המצרים עליו, כי סברו שאדרבא, יוכלו לינק ממנו, להיותו מבחינת המקיפים אשר שם כחשיכה כאורה. אך באמת טעו בזה טעות גדול, כי אף על פי שהאמת כן הוא - מכל מקום הוא מבחינת המקיפים שנמשכו להאיר בתוך האור פנימי, שאז אין החיצונים יכולים לינק ממנו, ולכך לא יוכלו לקבל יניקה ממשה כלל, ולא עוד אלא שעל ידו הי' מפלתם.

(אור התורה' פרשתנו כרך ז ע' ב'תתמו)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

כי כבד פה וכבד לשון אנכי (ד, י)

משה הי' כבד פה וכבד לשון, והיינו מפני שהי' תמיד בעומק המחשבה בבחינת ביטול, כמו שכתוב "ונחננו מה", ולכן הי' כבד פה בבחינת קול ודבור. כי אי אפשר להיות שניהם בנושא אחד. וכמו כן הוא באדם, שכאשר מסלק את עצמו ממחשבה שבדברים גשמיים השייכים לעולם, אז יוכל ללמוד בחינת התורה.

(ס'פ המאמרים 'תרכ"ו ע' קיג)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי (ב, א)